

fremfattes den Paastand, at en efter moden Overveielse og efter udførlige Forhandlinger tagen Beslutning, til hvilke jeg ingenlunde skal gaae tilbage, er urigtig, en saadan Paastand da undergives en meget udførlig og omhyggelig Undersøgelse. Jeg skal forøvrigt kun sluttelig gjøre den nærværende Krigsminister opmærksom paa, at, hvorvel der under de tidligere Forhandlinger saavel i Udvalget som i Thinget fremkom mange alvorlige Betragtninger, som kunde gjøre det overmaade tvivlsomt, om ikke selv den Dpfattelse, hvorefter der kunde aabnes den Paagældende Afgang til ad Naadens Vel at faae Pension, i Grunden vilde være en Blødhjertethed, som var aldeles paa urette Sted, saa har Thingets Beslutning dog ubelukkende kun støttet sig paa de officielle Actstykker, og navnlig er det netop paa den af den høieste Militairautoritet i dens Erklæring udtalte og af Krigsministeren paaderaaede Dom, at Thinget har støttet sin Erklæring, som jeg haaber det aldrig vil komme til at frasalde, idet dette ikke blot i nærværende Tilfælde vilde være en stor Svagthed, men ogsaa vilde føre til meget alvorlige Conseqventer, og i Virkeligheden gjøre § 6 i Pensionsloven aldeles illusorisk.

Monrad: Det gjør mig ondt, at den høitærede Krigsminister har anseet det fornødent at gaae saa meget ind paa denne Sags Realitet; thi ved sit Forsvar nøder han os til ogsaa at gaae dybere ind paa Sagen, hvad man dog i og for sig maa ansee som mindre heldigt. Da nu efter den Udtalelse, der saaledes er skeet, Sagen ikke vil kunne glide let hen, hvad der havde været mit Ønske, nødes jeg til at yttre, at jeg finder det forelagte Lovforslag aldeles upassende (Hør!); jeg finder det aldeles upassende, at man, efterat Thinget har erklæret som sin Mening, at her ikke kan være Tale om nogen Pensionsberettigelse, saa et Par Maaneder efter kommer med et Forslag, ved hvilket den Vedkommende dog erkendes for Pensionsberettiget (Hør!). Det er ikke den Maade, hvorpaa man bør gaae frem ligeoverfor Rigsdagen; det er en Fremgangsmaade, som jeg aldeles maa misbillige. Thinget har vel overveiet sin tidligere Beslutning i denne Sag, og den ærede Krigsminister har ikke fremført Noget, der kunde stille Sagen

i et andet Lys end forhen. Lad os med et Par Ord kalde tilbage i vor Grindring, hvilken Sagens Stilling egentlig er. I Pensionslovens § 1 hedder det, at den Embedsmand er berettiget til Pension, som affædiges formedelst Alder eller Svagelighed eller anden ham utilregnelig Aarsag. Hvad var nu Aarsagen til, at Major Kæfod gik af? Var den ham utilregnelig? Jeg siger nei, den var ham tilregnelig. Jeg skal ikke nu gaae ind paa Sagens Realitet, men kun bemærke, at der foreligger en Indstilling fra Generalauditeuren til Krigsministeren, hvori denne Embedsmand erklærer, at Majorens Forhold var et saadant, at han burde have sin Afsked (Hør!); Manden vedblev at være suspenderet, han sattes ikke ind igjen i sit Numer og Pensioneringen fulgte umiddelbart ovenpaa, det vil sige, efter et Tidsrum af nogle Maaneder, maaskee efter længere Tid, men i al den Tid vedblev han at være suspenderet, og derpaa fik han sin Afsked. Jeg siger, efter hvad der officielt er udtalt, er det aldeles sikkert, at det maa tilregnes Manden selv, at han fik sin Afsked. Jeg skal nu gaae ind paa Sagens Realitet og det personlige Spørgsmaal, siden Krigsministeren har anseet det for rigtigt at komme ind derpaa. Jeg skal da erklære, at efter de Oplysninger, jeg har indhentet, har jeg ikke Grund til at antage Andet, end at Manden er en brav Mand med et godt danst Hjerte, men jeg troer, at han under Omstændigheder, der vistnok vare ulykkelige, har vilst en saadan Mangel paa Conduite, at man vistnok ikke kan underkende Generalauditeurens Indstilling til den ærede Krigsminister om, at hans hele Forhold dog har været et saadant, at det maatte være rigtigst, han fik sin Afsked. Det var dette, som Generalauditeuren, den nærværende Justitsminister, udtalte. Der er spurgt, hvorledes skulde Manden bære sig ad, da han var syg og sad med Kone og Børn. Det er jo ganske simpelt. Han var jo Krigsfange; da han ikke kunde komme bort, maatte han jo behandles som Krigsfange, og som saadan vilde han kunne nyde al mulig Pleie i Hospitalet; han behøvede altsaa ikke at sulte ihjel. Og hvorfor kunde han ikke lade sin Familie drage herover? Hvorfor drog den ikke herover, selv om den